

SOL RENNING

**1 FAGLIG
1. mai
FRONT**

APRIL 1979

Kaderkonferanse om kvinnepolitikk: "ORGANISERING AV KVINNENE - DET KOM- MUNISTISKE PARTI- ETS OPPGAVE"

1. Utdrag av innledningen.

"At menneskehetens utvikling ikke foregår hurtigere har vel til dels sin grund i, at den største halvdel endnu holdes så langt tilbake i sin utvikling. I alminnelighet rækker kvinnenens tanker ikke ud over hendes egen næse, dvs. hendes egen familie, hun håndhæver en snæver familiemoral, som står i modsætning til samfundsmoralen, som betinges af de nye forhold. Alle hendes høytberømmede dyder, hendes uselvskhed, evne til opofrelse og hendes dybe følelser kommer kun til udtryk til gunst for den snævre familiekræds, de kommer kun dem til gode, som kvinden elsker. Den kvinde, som overfor sine egne er i stand til den største opofrelse, viser seg ofte at være ligefrem brutalt egoistisk, overfor samfundet. Naturligvis! Eftersom hun står uden for det almene liv, uden interesser for, eller deltagelse i de samfundsmæssige processer, er de nye sociale dyder forblevet fremmede for hende."

Sitatet overfor er hentet fra en artikkel av Clara Zetkin. Med utgangspunkt i denne erkjennelsen har det vært - og er - en opplagt plikt for det kommunistiske partiet å organisere og mobilisere kvinnene spesielt. En plikt - og en nødvendighet - fordi revolusjonen aldri kan lykkes uten at kvinnene er mobilisert. Dette er ikke feminisme, men praktisk revolusjonær hensiktsmessighet, for å bruke Lenins ord.

Hvor står vårt parti når det gjelder å organisere kvinnene? Partiet (MLG rettere sagt) tok initiativet til og har gått i spissen for å utvikle en sjølstendig kvinneorganisasjon. Opprettinga av Kvinnefronten var en stor seier, og innebar store muligheter for organisering av kvinnene.

I programmet sitt legger Kvinnefronten hovedvekten på de særegne kvinnekravene, fronten tar standpunkt mot imperialisme og kapitalisme. Dette er i tråd med den proletære linja i kvinnebevegelsen, og i strid med den feministiske som peker ut mannen som hovedfienden og hevder at "politikk" er kvinnesaken fremmed.

Kvinnefrontens utgangspunkt var bra. Men Kvinnefrontens korte historie viser at det er mange grøfter å dette i. Beretninga fra partiets 2. landsmøte tar oppgjør med høyreavviket i Kvinnefronten, som blant annet innebar borgfred med revisjonistene og neglisjering av kampen mot imperialismen.

På det tidspunktet beretninga ble laget, sto KF med begge beina i den motsatte grøfta: KF ble et miniparti som vedtok resolusjoner om alt, diskuterte faglig og antiimperialistisk politikk, og gjorde lite annet. Ei gruppe i Bergen brukte et halvt år på AKP's faglige studiebok. Medlemmene meldte seg ut, og vi oppsummerte stor enhet i politikken.

Den rette linja, å rette arbeidet inn mot arbeiderklassens kvinner, ble forvrengt til at bare dette arbeidet dugde. Vi var i ferd med å sage over greina vi satt på. Men vi kom til sans og samling igjen. Daghem og ahort - noen ventet at vi skulle gjøre noe med det. Gradvis vendte Kvinnefronten seg utover mot kvinnene, landsleiren på Tromøya 77 var en kraftfull markering av at Kvinnefronten er kvinnes organisasjon og gav opptakten til korrigeringsring.

HVOR STÅR VI NÅ?

1) Vi er kommet videre når det gjelder å bygge Kvinnefronten som en masseorganisasjon for kvinnene.

Vi har rekruttert, vi tar opp saker som kvinnene er opptatt av (f.eks. porno, misseshow), vi prøver å finne måter å jobbe på som fungerer sosialt bra og bidrar til

å aktivisere flere, hytteturer, kultur, julebord, messer, etc. Dette betyr at vi i større grad enn før tar utgangspunkt i interesser og ønsker hos kvinnene, ikke i partiets arbeidsmetoder.

2) Masselinje og demokrati, store svakheter.

Undertrykkninga innebærer store problemer i det daglige for kvinnene. Vi kan foreløpig ikke si at Kvinnefronten er en organisasjon der en får hjelp til slike problemer. Nødtelefon i Bergen er ikke Kvinnefrontens fortjeneste, og det er typisk.

Diskusjonene i Kvinnefronten er ikke grundige nok, mange medlemmer brenner inne med politiske motsigelser. Vi har ikke "tid" og vi evner(?) ikke å skape en demokratisk atmosfære der alt kommer fram. Den onde vinden herjer

også i Kvinnefronten. Finns det noe liv etter 8.mars? Vi mobiliserer medlemmene fra dato til dato. Bare unntaksvis blir medlemmene sjøl en kraft i arbeidet, tar initiativ og driver organisasjonen framover.

Jeg tror at mange uavhengige ser på KF som vårt, AKPs tilbud til dem, ikke som deres organisasjon. De venter på AKPs vårtilbud.

3) Fra å være en organisasjon der streiker og viktige internasjonale hendinger sto sentralt er KF blitt en organisasjon som ofte "glemmer" klassekampen og den internasjonale striden.

Vi reiser anti-imperialistiske paroler foran 8.mars, men driver ikke daglige diskusjoner og skolering av kvinnene. Kvinnefronten, 9 år gammel, har ingen studiesirkel!

4) Partiets ledelse av KF har store svakheter og mangler. Plømessig og organisert arbeid fra partiets side er en forutsetning for å rette opp fellene vi har når det gjelder masselinje og demokrati, høyretendenser i politikken.

Partiets linje må ut til kadrene, og forholdene må legges til rette for diskusjon på linjene. Vi har manglet kanaler, og vi har i liten grad benyttet de som eksisterer, som Solrenning. Resultatet er at det har gravd seg fram høyst uregelrette kanaler. Kritikken som partiet skulle hatt, har havnet på Kvinnefrontens gruppeledermøter, ofte ledet av uavhengige kvinner.

Det er nødvendig med fraksjonering i KF-gruppene, den har møtt vanskeligheter, ikke alltid blitt tillatt. Uten fraksjon er det unulig å jobbe etter felles linjer og planer.

5) Kvinnelige kadre trenger spesiell fostring.

Fordi om vi er medlemmer av partiet er det ikke gitt at vi er ledere.

Clara Zetkin: Retningslinjer for den kommunistiske kvinnebevegelse:

"Det kommunistiske parti tager dog særlige forholdsregler og opretter særlig undervisning for agitatorisk at få fat i kvinderne og holde dem fast i rækkerne og skole dem, når de er blevet organiseret. Dette skal skje ut fra en vurdering av kvindens åndelige og moralske egenart, hendes historiske givne tilbakeståenhet og den særstilling, hun ofte indtager på grund af huarbeidet."

Det trengs en egen skolering og fostring av kvinnelige kadre. Inntrykket er at kvinnelige kadre er svært plikt-opplyllende, men er redde for å ta på seg oppgaven som leder. Sjøltilliten mangler.

Vi er ikke særlig på offensiven hverken når det gjelder å skolere oss på det feltet vi jobber eller å følge med i motsigelsene internasjonalt.

Å østre kvinnelige kadre er en oppgave partiet i stor grad har forsømt. Vi må kreve dette av partiet, samtidig som vi må slåss mot tendensen hos kvinnelige kadre til å oppfatte partiet som noe utafor seg sjøl.

II. Diskusjonen etter innledninga styrket konklusjonene i innledninga:

Kommunistene - i vanlige kvinnefronteres øyne.

Vi framstår som de som kan alt, fikser alt, rekker alt, også å bære kaker til møtet sjøl om vi har jobb og unger. Og så lenge vi faktisk fikser alt (og griner når vi kommer hjem), utvikler vi ikke KF-medlemmene.

"Du skal opprette KF-gruppe, og du får ingen hjelp av oss.

Det må du greie, du er jo kvinne!" var beskjeden en kvinnelig kamerat fikk fra avdelinga si. Ett av mange eksempler på nedvurdering av kvinnearbeidet fra partiets side. Kvinnearbeidet har lav prestisje i partiet, er liksom ikke så stort og viktig som for eksempel fagforeningsarbeid. Kvinnekadrene er isolert med problemene sine. Kvinnearbeidet diskuteres lite i avdelingene, og i den grad det skjer, som et lite punkt på dagsorden. Behovet for fraksjonering er stort, behov for diskusjon om linjer, kritikk av linjer.

Kvinnekadre - så spesielle?

Er problemene i KF så spesielle? Er de kvinnelige kadrene så spesielle? Strir ikke kadre i 3.verdenkomiteen med de samme problemene?

Ja - og nei.

Partiets kaderfostrigg er ikke bra nok. Mange kamerater får for lite hjelp. På mange områder savnes felles, enhetlig opptreden. Likevel har kvinnekadrene, og spesielt vi i KF spesielle problemer. Vi er kvinner sjøl og jobber blant kvinner. Vi er gjennomgående mer usjølstendige, mindre skolerte enn "menn det er naturlig å sammenligne seg med". Klassikerenes vurdering av kvinnelige kadre står ved lag: de må fostres spesielt.

Hvem har hovedansvaret - vi sjøl eller partiet?

Denne viktige motsigelsen ble reist på slutten av debatten, og ble ikke grundig diskutert og løst.

Når partiets ledelse av kvinnekampen er utilstrekkelig, når kvinnekadrene ikke fostres tilstrekkelig, hvem er da ansvarlig for feilene i KF, kvinnekadrene som jobber der, eller partiet?

Den hallen kaster vi ut til partimedlemmene, med håp om debatt i Solrenning.

Innleder på kvinnekongressen.

fra redaksjonen....

Og redaksjonen venter med lengsel og spenning på en flom av innlegg - fra alle Kvinnefrontere og partimedlemmer som har følt noen av disse problemene på kroppen, og har synspunkter på dette, men ikke minst fra folk som jobber med andre saker. Hvordan ser dere på kvinnekampen? Er det å skyve ansvaret fra seg å stille partiet til veggs når det gjelder utviklinga i KF?

Vi etterlyser også synspunkter på 8.mars i år, fra folk som har jobba med det høyt og lavt, og fra de som "bare var med". Kvinnepolitikken er hele partiets sak, så ikke la penna ligge om du aldri har jobba med kvinnespørsmål. Vi må ha innlegga seinest 8/5.

Vi veit at det rører seg en del diskusjonar rundt om i partiet om stoda i partiet. Mykje av dette kjem ikkje fram i avdelingsdiskusjonar, men gjerne etter ein pils eller to blant gode vener. Kameratar - spaltene i Solrenning står opne for slike debattar og. Nokre avdelingar har ferske rapportar frå årsmøta - tendensen ser ut til å vere framgang? Skal desse røynslene forbli privateige - eller skal vi bruke dei til å lyse opp kvardagen der det går meir seigt?

Vi har nettopp avslutta ei omfattande økonomikampanje - skal kampanjeleiinga kose seg med resultatane åleine, eller kan vi få kike over skuldra?

Kva med Kina? Mange avdelingar har oppsummert motseiingar

- det er bra for atmosfæren å lufte motseiingar - blir dei liqgjande, blir dei fort suve.

Boligdebattantane har fått motbör - ta stilling!

Kva med studiene, er entusiasmen stor, eller går det trått? Kva seier klassikarane om studier?

Og sist men ikkje minst - mange fleir lyt ta stilling til dei viktige spørsmåla som er reist rundt forslaget til endring av militærprogrammet vårt. Det er livs- viktige spørsmål, og mange av oss har aldri tenkt så nøye og konkret på desse sakene.

Er den taktiske situasjonen för 1.mai heilt klår?

Kameratar - grip til penna sjöl om det kostar kamp. Tru meg - det förste innlegget er verst.

Altså: Deadline er 7/5 gjennom dei vanlege kanalane.

Kameratsleg helsing red.

Litt

om

NATO

Det er mye diskusjon om Nato for tida, og etter en avdelingsdiskusjon fikk to stykker av oss i oppdrag å skrive ned vårt syn.

Vi har ikke diskutert så mye, så vi tar sikkert feil av og til, men det trengs i hvert fall en diskusjon.

- Utgangspunktet er at tendensen til krig vokser fort-
ere enn tendensen til revolusjon for tida.

- Vi må forberede oss på folkekrig, men vi må også ha en politikk i forhold til det borgerlige militærapparat og Nato, og vi må ha en politikk for å utsette krigen.

- Nato består av land både fra den 1. og 2. verden, og kan ikke behandles som en blokk.

- Det er to tendenser innafor Nato.

a) USA bruker Nato til å sikre sin dominerende stilling i Europa.

b) Lande i Europa bruker Nato som en gjensidig forsvars-
allianse mot sosialimperialismen.

- På grunn av USAs tilbakegang styrker den andre tendensen seg på bekostning av den første for tida.

- Nato er en imperialistisk allianse, og vi er ikke for Nato. Men vi må stille spørsmålet: Hva vil ske hvis Nato ble oppløst i dag?

Vi mener at i dagens taktiske situasjon er det en fordel at Nato eksisterer, fordi:

1. At USA er alliert med Vest-Europa mot Sovjet kan være med på å utsette krigen. Vi er ikke for USA, men det er rett å utnytte motsigelsene mellom de to supermak-
tene til vår fordel.

2. Det er bsa at lande i den 2. verden samarbeider og forbereder seg på en rettferdig krig mot sosialimperi-
alismen.

Det beste for oss hadde sjølsagt vært et sterkt, anti-imperialistisk og alliansefritt Norge med den arbeiderklasse som var forberedt på folkekrig, men sånn er ikke situasjonen i dag. Å reise parola: Norge ut av Nato i dag er derfor ei støtte til sosialimperialismen. Norge vil bli lettere å ta, og det vil framskynde krigen hvis Norge melder seg ut av Nato.

Vår politikk i forhold til Nato bør i korte trekk være:

- 1) Gå inn for å øke beredskapen og effektiviteten til den borgerlige norske hæren.
- 2) Støtte forsvarssamarbeidet mellom landa i Vest-Europa.
- 3) Gå imot ettergivningspolitikken til Nato.

Dette kan aldri bli noen erstatning for folkekrig mot sosialimperialismen, men det er en del av politikken for å utsette krigen og gjøre den så kortvarig som mulig når den kommer.

A ■■■ og In ■■■.

Oppsummering av kampen på en ARBEIDSPLASS

På forsommeren vedtok de ansatte at ingen måtte sies opp. Ved den avgjørende voteringen i desember ble det et flertall for å godta et rasjonaliseringsprogram som innebar at minst 80 måtte gå. Stemmetallene var 132 mot 55. Det vi skal behandle her er spørsmålet: Hvorfor reiste ikke massene seg til kamp?

1. Avstemningsresultatet var ikke dårlig. De 55 som stemte mot, støttet på en helt kompromissløs kamplinje.
2. Hva kamplinja betydde i praksis, var uklart for folk. Tillitsmannsutvalget hadde lagt fram et "alternativ" der det ble pekt på andre muligheter enn dem konsulentfirmaet gikk inn for. Men dette alternativet var vagt. For at det skulle gjennomføres, var politiske aksjoner nødvendige. Men kamperfaringa til folk på arbeidsplassen vår er bortimot null, og alternativet kamp ble abstrakt for folk.

Vi hadde problemer med å framstille kamplinja som konkret alternativ. Det er klart at kamplinja og den framgang den skal ha, er avhengig av massenes egen fantasi og skaperkraft. Når folk derfor ikke forbinder noe konkret med kamplinja, er det rimelig at de ikke går inn for den. Folk vurderer selvsagt mulighetene for å vinne. Det er godt. Det ville vært verre om den norske arbeiderklassen hoppa på med en gang en eller anne ropte "kamp".

3. Det er viktig for å forstå resultatet å ha en viss forståelse av bedriftens historie. Den var fra gammelt av en enormt autoritært leda bedrift. Dette og spesielle ting innafor bransjen, fører til at folk er spesielt under trykt der. Denne under trykkinga gir seg uttrykk i manglende sjøltillit. Det gir seg også utslag i for mye tillit (men samtidig mistillit) til ledelsen og for lite tro på mulighetene for solidaritet fra andre arbei-

4. Når flertallet har liten tillit til egen dømmekraft blir spørsmålet: Hvem skal vi stole på når to syn står opp mot hverandre? Og videre: Hvilken grunn hadde folk til å stole på oss?

Vi tror at motsigelsene ble stilt slik av mange. Dette er en "gal" motsigelse, men når den er stilt har den en tendens til å bli den viktigste for folk.

Laget vårt var lite og svakt. Vi hadde ikke vært ansatt så lenge. De fleste av oss hadde akademisk bakgrunn. Våre motstandere var arbeideraristokrater som var dyktige demagoger, de hadde vært ansatt i en menneskealder og hadde ingen akademisk tilknytning.

Fra begge sider ble det appellert til fornuft og besindighet. Or å se at kamplinja er den fornuftigste selv om kampen kan slås ned, trenger en å tenke politisk og en trenger å være velinformert. Samarbeidsfolka har alltid en taktisk fordel fordi deres linje synes mer besindig - kamp virker mer ubesindig for folk.

5. Ledelsen og det viktigste våpenet i deres kampanje., var truselen om konkurs: Dersom ikke vi var snille og godtok ledelsens alternativ, ville de straks slå bedriften konkurs. Denne teknikken skal vi merke oss, for den vil bli brukt mer.

Vi har liten erfaring med å bekjempe konkurser. Folk oppfatta dette slik at godtok vi ledelsens alternativ, ble bare 80 oppsagt, gjorde vi det ikke, ville alle bli oppsagt. Ved å stille opp alternativet konkurs og identifisere det med vårt standpunkt, fikk ledelsen folk til å trekke ned en gardin og godta alternativet 80 eller alle.

6. Vi tror at vi i og for seg fikk snakke nok (kvantitativt) med folk. Vi bygde også breie allianser. Det var folk på kamplinja som ikke var enige med oss i noe annet enn at vi måtte rette nakken. Dette gjaldt også medlemmer av DNA. Vi hadde fagforeninga på vår side takket være en varsom taktikk. Men vi greidde ikke å samle tillitsmannsutvalget på kamplinja da det røynte på. Det ble også satt ut rykter og dreiet en god del hets, noe som gjorde at folk på kamplinja ble nederlagsstemte og ikke sto på slik vi ville ønsket.

7. Alt tidlig i kampen ble spørsmålet stilt: "Er det realistisk at vi kan forhindre enhver oppsigelse, må vi 'ikke godta noen?" Eller sagt på en annen måte: Kunne kampen lykkes selv om vi hadde fått flertallet på kamp-linja?

Vi tror parola: "Ingen oppsigelser" er rett. Men vi vil påpeke at den er motsigelsesfylt. I stor grad regna vi den som en taktisk parole fordi vi ikke kunne reise kampen mot ansettelsesstoppen som gjorde at antallet industriarbeidsplasser i Bergen bare ble mindre. En annen motsigelse vi mener der er grunn til å diskutere videre, er hvordan en kan bli troverdig når en krever noe av en regjering som nettopp ved sin politikk har lagt opp til at slike kriser oppstår i bedriftene. Argumentet "sosialdemokratiet vil ikke kunne ta ausvaret for en slik krise som dette er" slo simpelthen ikke inn.

BOLIGLAG ?

DISKUSJONEN FORTSETTER.....

NEI

VEKK MED
BOLIGLAGENE !

Redaksjonen spurte i januarnummeret om det var mulig å opprettholde boliglag der 60% av medlemmene ikke hadde massearbeidet sitt i strøket. Jeg mener at vi ikke har bruk for boliglag i det hele tatt.

Det er feil å drite i det faglige arbeidet med den begrunnelsen at vi er for få på hvert enkelt sted. Vi bør opprette faglige avdelinger på grunnlag av fagforeningstilknytningen. Da blir det mulig å studere virkningene av krisepolitikken mer konkret enn før, og studiene blir mer levende og interessante. Vi får bedre argumenter når vi diskuterer med arbeidskameratene på jobben, og større muligheter til å trekke dem nærmere oss. Da kan vi skape flere VIRKELIGE arbeidsplass-avdelinger.

De fleste kameratene i boliglaget mitt har fortsatt hovedoppgavene sine i RU, KF eller andre steder. Det er lenge siden disse kameratene har fått kritikk og veiledning i arbeidet sitt på grunn av uskarpe KK-diskusjoner og saker "ovenfra". Hvis disse kameratene (flertallet) ikke KAN ha andre hovedoppgaver, bør de organiseres i lag som kan HJELPE DEM med de hovedoppgavene som de faktisk har. De har ingen grunn til å være fornøyd med boliglaget sånn som det fungerer nå. Fremmøtet er 50-60%.

Vi trenger ikke boliglag for å samordne virksomheten i front- og masseorganisasjonene. Erfaringen i mitt lag viser at dette arbeidet går på et vis uansett. Det kunne sikkert gått bedre hvis disse kameratene i tillegg til de allmenne partidiskusjonene fikk konsentrere seg mer om å utvikle politikken på sitt særskilte område. Når de først MÅ jobbe med andre ting enn den faglige politikken og KK.

Vi er lite aktive i velforeninger, trafikkaker, sanering og andre poligpolitiske spørsmål. Vi har ikke ressurser til å bygne ut dette arbeidet nå. Derfor er heller ikke det noe argument for å holde på boliglagene.

ABONNENTENE

Mange av abonnentene er glade i avisen vår. De synes at den er så nødvendig og viktig at de ofte vil være med og selge den selv. Sånne folk bør vi ikke bare stikke en bunke aviser i neven på. Vi må sørge for at avisen blir diskutert og kritisert. Jeg har lenge prøvd å finne ut hvordan det skal gjøres uten å gå omveien om den svære mursteinen av en grunnsirkel. Jeg står fremdeles på bar bakke. Jeg er veldig redd for at vi kommer til å ende opp som "Et sted å være" - aksjonen hvis vi ikke greier å lage et smidig studieopplegg før luften går ut av ballongen.

BUDENE

De fleste budene i mitt område er ikke tilknyttet boliglaget. Hver og en av dem jobber MER med avisen en gjennomsnittet i boliglaget. Det var også tilfellet den gangen partiets hovedoppgave var den økonomiske krisen og det bare var boliglaget som (formelt) hadde avisen som hovedoppgave.

Vi sluttet å holde budmøter for et halvt år siden. De fungerte så dårlig at budene til slutt ikke ryddet til til å gå på dem. Vi kritiserte mangelen på politikk i avisarbeid-

det på tre budmøter på råd uten at vi klarte å pirke hull i byllen.

Vi trenger et skikkelig studieopplegg som kan gi oss nok kunnskap om de politiske linjene i redaksjonen av avisen, sånn at vi kan ta stilling og kritisere. Spar oss for de idealistiske "entusiasme"-oppfordringene om å gi og selge mer, og nytt krafttak og nytt krafttak og nytt krafttak. Det vi trenger i boligområdene er en ny studiesirkel og mange levende KK-grupper. VEKK MED BOLIGLAGENE!

JA

VI TRENGER
BOLIGLAGENE

Flere innlegg har reist kritiske søkelys på boliglagenes arbeid og oppgaver. Utgangspunktet for alle ser ut til å være de alvorlige problemene som partiet har med dårlig massearbeid, manglende røtter i massene og bånd mellom partiet og massene. Jeg synes også dette er viktige ting å diskutere, men jeg er uenig i endel av innleggene på noen punkter - mer om det seinere.

HVA SLAGS GRUNNORGANISASJONER TRENGER VI?

Det kommunistiske partiet trenger først og fremst en ryggred av lag i industriarbeiderklassen, slik som det bl.a. sies i Beretninga s. 162:

"Derfor er den viktigste målsettinga for utbygginga av partiet å bygge sterke lag blant ARBEIDERKLASSEN I STOR-INDUSTRIEN. Dette er også nødvendig for at partiet skal bevare og styrke sin karakter som et kommunistisk arbeiderparti. Dette betyr at partiet først og fremst må bygges ut på grunnlag av sterke partilag av industriarbeidere. Disse laga må være tyngdepunktet i partiet."

Likevel er det på langt nær alle medlemmer som kan organiseres etter arbeidsplass eller fagforening.

Er så boliglagene en ren "opsamlingsorganisering" for resten av medlemmene, en provisorisk nødløsning. Jeg mener nei. Vi har behov OGSÅ for boliglag med de særtrekkene de har, og jeg synes flere av de tidligere i Solrenning tegner boliglagenes allmenne situasjon og muligheter være enn den er.

Litt om den særegne situasjonen for arbeidet i et boligområde: Et litt større område vil alltid omfatte folk fra ulike yrker og ulike klasser (i hovedsak arbeiderklassen og småborgerskap). Det finnes heller ingen masseorganisasjoner etter yrke eller klasse. Det skiller boliglagenes situasjon fra faglige lag, men det betyr ikke at det ikke finnes fellesinteresser for massene i boligområdene. Det finnes fellesinteresser for større eller mindre deler av massene i forbindelse med boligmiljøet i vid betydning: boligkostnader, trafikkforhold, daghjem og lekeplasser, idrettsplasser og andre fritidstilbud for ungdommen osv. Men man skal være temmelig nærsynt for ikke å se at mesterparten av folkene i vanlige boligområder også rammes direkte av regjeringens krisepolitikk, dels via lønningsposen og dels via høyere leveomkostninger, dårligere skoleforhold, ungdom uten jobb.

Det er i boligområdene at vi finner massen av hjemmearbeidende kvinner. Det er i boligområdene at problemene med manglende barnehager, fritidstilbud, høyere strømpriser osv. kommer mest direkte til uttrykk. Dette gir boliglagene et omfattende massegrunnlag for propaganda, agitasjon, organisering og kamp. Dette kan vi slå fast samtidig som vi sjølsagt ikke kan se bort fra at det finnes relativt liten kamptradisjon og kampbevissthet på grunnlag av boligorganisering, noe som opplagt er en hindring for dette arbeidet.

STIKKORDSMESSIG OM OPPGAVER/METODER FOR BOLIGLAG:

Utover det interne arbeidet - som er av like fundamental betydning for boliglag som for andre lag - mener jeg at boliglag må arbeide på et eller flere av disse områdene:

- Propagandere partilinja/spre propaganda og agitasjon for partiets politikk. (Då vi lå ned KK-arbeidet i 1977/78, så svekket vi ikke bare KK, men også mange viktige bånd mellom partiet og massene.)
- Drive og mobilisere til studiesirkler.
- Pionerarbeid. (I en bydel har de gode erfaringer med å utvikle kontakt med massene - også voksne - vis arrangement for unger: 1. mai-fest, julegave-verksted)
- Rv-arbeid/KK-grupper/KF-grupper/anti-imp.arbeid.
- Borettslag/Idrettslag/Ungdomsklubber/Velforeninger.
- Lokale aksjonsenheter på konkrete saker.

NOEN DIREKTE KOMMENTARER TIL DE TIDLIGERE INNLEGGENE:

Når [] skriver (Januar): (ut fra egen misnøye med boliglagssorganisering) "Jeg synes det er bra med boliglag når det er tilknyttet et borettslag eller et boområde der det er muligheter for å lage aksjoner." så er det et altfor snevert syn på hva som kan være grunnlaget for et boliglag. Om vi skulle opprette OG NEDLEGGJE boliglag etter mulighetene for virkelige AKSJONER f.eks. mot husleieskninger, trafikkforhold e.l., ville slike lag få helt umulige arbeidsforhold, og svært få røtter i massene. Enten må man akseptere boliglagene som en permanent grunnorganisasjon i et boligområde eller så må man si klart nei til boliglagene.

[] sier (februar): "... men boliglaget eg er med i vil eg heller kalle eit "oppsamlingslag". Løser er oppretta for å organisere folk fordi dei ikkje har noko lag på arbeidsplassen sin. Eg meiner dette er FEIL måte å organisere på."

Jeg kan ikke skjønne annet enn at ALLE boliglag er oppretta for å være VOLIGLAG, og det må også aksepteres som utgangspunkt for arbeidet til det laget. AKP(m-l)s boliglag SKAL være nettopp det han etterlyser: "Boliglag må være lag som eksisterer FORDI det skal organisere folk der dei bur for å reise kamp og utvikle masser i boligstrøket". Men hvis lagets medlemmer og styre oppfatter seg som et "oppsamlingslag" og f.eks. prøver å "ha over-

sikt over og rettlege arbeidet i 10 ulike fagforeningar i tillegg til alle andre oppgåver", så skjønner jeg godt at man ser smått med resultater. Det finnes ingen organisasjon som kan være et slikt "altmuliglag". Det gir seg også, etter min mening, at medlemmene i et boliglag ikke KAN klare å gi fagforeningsarbeidet samme tyngde og kvalitet som om de hadde vært organisert på arbeidsplassen. Dette er sjølsagt en dårlig ting og et problem for partiet, men lettvinte "løsninger" duger ikke.

Både H. [] og R. [] reiser problemet med "oppgaver utenfor laget": "I laget mitt er det mange som har så store oppgaver andre steder at de så og si ikke har tid til å være med og selge KK i sitt eget boligstrøk engang" ([]). "Dei få som ikkje har hovudoppgåve utafor laget, må bruke alle kreftene på almene partioppgåver." (R. []).

Bortsett fra at dette ikke BARE er et problem for boliglagene, så støtter jeg innleggene her fullt ut. De peker på en svært alvorlig byråkratisk feil ved partiet som helhet og en tung hemske for mange lag som også er tatt opp i Beretninga: "For eksempel finnes det en tendens i partiet til at kader med VERV (på ALLE styrenivå) skaffer seg sjøl privilegier i form av å undra seg pliktene i grunnorganisasjonen." (s. 167)

Jeg tror det er nødvendig å skjerpe holdningen vår til forhold ved de sentrale planene og arbeidsoppleggene som bidrar til å trekke folk vekk fra grunnorganisasjonene. Men vi må også kritisere og hjelpe de enkeltkameratene det gjelder, vi må slutte med å akseptere som en selvfølge at "hen/hun har jo så mye annet, stakkar".

KA []

Nokre erfaringar frå ei KK-aksjonsveke

1. Avdelinga valde ut eit boligstrøk som vi hadde god oversikt over. Vi hadde i lengre tid seld KK kvar laurdag her, og vore ganske systematiske. Vi hadde kart over alle husstandane, og hadde plotta inn abonnentar, faste kjøparar og dei som kjøpte av og til. Ved tålmodig arbeid hadde vi fått eit par kortidsabonnentar, men opptil 25% av husstandane kjøpte KK om laurdagen.

2. Eitpar dagar før aksjonen starta, delte vi ut ein løpeseddel i postkassa til alle vi ville satse på. Det var ca. 50% av husstandane - dvs. alle som ein eller annan gong hadde vist interesse for avisa. I løpeseddelen sto heile aksjonsopplegget forklart, og påfylte datoar. Det sto eindel om avisa sin vanskelege økonomiske situasjon og at avisa trong mange fleire abonnentar, men lite om kvifor ein burde prøve eit vekeabonnement.

3. Kvelden før vi skulle ut og verve vekeabonnentar, hadde dei medlemmane som skulle vere med ein samankomst. Her organiserte vi aksjonen - og utveksla eindel argument som vi ville nytte for å verve vekeabonnentar.

Vi vart samde om først å spørre om folk hadde lest løpeseddelen, som alle skulle ha med seg nokre ekstra eksemplar av. Hadde dei ikkje fått lest han, skulle vi forklare kort kvifor vi kom på døra. Vi skulle understreke at dette var eit ledd i ein større aksjon i distriktet for å styrke avisa sin økonomi, og få mange fleir interessert i å abonnere på avisa.

Til dei som hadde motseiingar til å teikne eit vekeabonnement for berre 10 kroner, gjalt det å få fram at dei hadde ein eineståande sjans til å oppleve KK som DAGSAVIS

i ei heil veke for berre ein tiar, og ein sjans til å vurdere grundigare om det var verdt å ta fast abonnement på dagsavisa.

4. På aksjonsdagen gjekk vi først til dei vi rekna som lettast å få vekeabonnement frå, både for å få humøret på topp - og ikkje minst for å kunne vise til at ein del andre hadde teke abonnement når vi kom litt lenger ut i ruta. Bortsett frå ein Svar, var det inga hetsing på tilbodet, og mange var nysjerrige på tilbodet. Dei fleste kjende til den vanskelege økonomiske situasjonen til avisa. Fleire tykte det var for gale om avisa skulle gå inn, spesielt etter at vi trakk fram døme på viktige oppslag og avsløringar.

I alt fekk vi 18 vekeabonnentar i dette området, dvs. ca. 20% av alle husstandar. Her bur i all hovudsak industriarbeidarar. Vi var stort sett nøgd med resultatet. Vi hadde og laurdagsavisa med på runden, og fekk seld til alle vekeabonnentane og ein del andre, tilsaman nesten 30%. Vi gjekk kvar for oss - og hadde ei kort oppsummering etterpå. Andre, som går for første gong, bør kjennde gå på. . .

5. I veka etterpå la vi stor vekt på å dele avisa ut punktleg kvar dag til alle dei 18 abonnentane. Dette gjekk greitt - og vi hadde og eit reserveopplegg, i fall distribusjonen skulle klikke.

6. Etter at denne abonnementsveka var over, starta vi å oppsøkje abonnentane med sikte på å få dei til å ta eit fast abonnement på dagsavisa. Dette arbeidet er langtfrå avslutta, men vi har ein del førebels erfaringar:

Det er mykje vanskelegare å få raste abonnentar på dagsavisa enn abonnentar for ei veke. FØREBELS har vi berre fått 2 abonnentar, men satsar på ein del fleire.

Vi spurde om kva dei tykte om avisa etter denne veka, kva dei søkna, kva dei hadde å kritisere avisa for. Fleire innrømme at dei ikkje hadde fått høve til å lese

avisa skikkeleg kvar dag, at det var få oppslag som verkeleg fanga, at dei nøydde seg med lokalaviser, men at dei gjerne ville kjøpe avisa når dei kom på dørene og selde. Dette vitnar om at avisa enno er altfor tung for massane av arbeidsfolk. Andre hadde vorte positivt overraska over det saklege nivået og framgangen når det gjaldt innhaldet, og var opne for å diskutere abonnement. Økonomiske hindringar og møtseiingar i familien kunne vere eit hinder for at eitpar ikkje ordna abonnement på staden. Vi har enno ikkje diskutert abonnement med alle, og vi vil helde fram både med laussal og diskusjon om avisa og abonnement med dei som i fyrste omgang har takka nei til å ta fast abonnement.

SLUTTORD:

Hovedmålsettinga med aksjonen var å få mange faste abonnenter. Forebels har vi ikkje greid mange. Men vi meiner vi har lagt et bra grunnlag, knytta nærare kontakt med mange faste kjøparar, og starta ein diskusjon med ein del av dei om avisa sitt innhald og kvifor avisa treng støtte. Kanhende vil vi om f.eks. 1/2 år gjenta aksjonen, for å sjå om fleire sluttar opp.

Vi fekk mange nyttige reaksjonar på avisa, som vi har notert ned og vil sende til redaksjonen.

Eit par svakheter med aksjonen:

Vi fekk ingen nye til å ta del i aksjonen, som aldri hadde vore med i KK-arbeid før (trass i eit par forsøk). Vi trur at nettopp ein slik større aksjon, frå start til slutt er spesielt godt egna til å utvikle nye KK-medhjelparar. For det andre hadde vi planar om å samle vekeabonnentane til eit husmøte for å diskutere avisa og støttearbeidet. Dette satsa vi ikkje nok på å få organisert.

Ro

OG PÅ DETTE GRUNNLAGET
SKAL VI MOBILISERE I BREIDDA
FORAN 1.MAI

**DEADLINE FOR
NUMBER: 7/5**

INNHOOLD:

Kaderkonferanse om kvinnepolitikk:

"Organisering av kvinnene - det
kommunistiske partiets oppgave..... s. 2

Fra Redaksjonen..... s. 7

Litt om NATO..... s. 9

Oppsummering av kampen på en
arbeidsplass..... s.11

Boliglag?

Vekk med boliglagene..... s.14

Vi trenger boliglagene..... s.16

Nokre erfaringer frå ei KK-
aksjonsveke..... s.20